

EUROPAPARLAMENTET

1999

2004

Plenarhandling

SLUTLIG VERSION
A5-0208/2000

18 juli 2000

BETÄNKANDE

om rapporten från kommissionen till Europeiska rådet om hur man kan bevara den nuvarande uppbyggnaden av idrotten och upprätthålla idrottens sociala funktion inom gemenskapen – Helsingforsrapporten om idrott (KOM(1999) 644 – C5-0088/2000 – 2000/2055(COS))

Utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott

Föredragande: Pietro-Paolo Mennea

INNEHÅLL

	Sida
PROTOKOLLSIDA	4
FÖRSLAG TILL RESOLUTION.....	5
MOTIVERING	11
YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR RÄTTSLIGA FRÅGOR OCH DEN INRE MARKNADEN.....	14

PROTOKOLLSIDA

Med en skrivelse av den 13 december 1999 förelade kommissionen parlamentet sin rapport om hur man kan bevara den nuvarande uppbyggnaden av idrotten och upprätthålla idrottens sociala funktion inom gemenskapen – Helsingforsrapporten om idrott (KOM(1999) 644 – 2000/2055(COS)).

Vid plenarsammanträdet den 18 februari 2000 tillkännagav talmannen att denna rapport hade hänvisats till utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott, som utsetts till ansvarigt utskott, och till utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden och till utskottet för ekonomi och valutafrågor, som utsetts till rådgivande utskott (C5-0088/2000).

Vid utskottssammanträdet den 27 januari 2000 utsåg utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott Pietro-Paolo Mennea till föredragande.

Vid utskottssammanträdena den 29 februari, 22 juni och 13 juli 2000 behandlade utskottet kommissionens rapport och förslaget till betänkande.

Vid det sistnämnda sammanträdet godkände utskottet förslaget till resolution med 25 röster för och 3 nedlagda röster.

Följande var närvarande vid omröstningen: Giuseppe Gargani (ordförande), Vasco Graça Moura (vice ordförande), Ulpu Iivari (vice ordförande), Pietro-Paolo Mennea (föredragande), Konstantinos Alyssandrakis (suppleant för Alexandros Alavanos), Roberta Angelilli (suppleant för Thierry de La Perriere), Ole Andreasen, Pedro Aparicio Sánchez, Per-Arne Arvidsson (suppleant för Christopher Heaton-Harris), Geneviève Fraisse, Lissy Gröner, Ruth Hieronymi, Magdalene Hoff (suppleant för Barbara O'Toole), Lucio Manisco, Maria Martens, Mario Walter Mauro, Jens Dyhr Okking, Doris Pack, Roy James Perry, Christa Prets, Frédérique Ries (suppleant för Marieke Sanders-ten Holte), The Earl of Stockton (suppleant för Vittorio Sgarbi), Christine de Veyrac, Kathleen Van Brempt, Luckas Vander Taelen, Eurig Wyn, Teresa Zabell Lucas och Myrsini Zorba (suppleant för Martine Roure).

Yttrandet från utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden bifogade detta betänkande.

Utskottet för ekonomi och valutafrågor beslutade den 14 januari 2000 att inte avge något yttrande.

Betänkandet ingavs den 18 juli 2000.

Fristen för att inge ändringsförslag till detta betänkande kommer att anges i förslaget till föredragningslista för den sammanträdesperiod vid vilken betänkandet skall behandlas.

FÖRSLAG TILL RESOLUTION

Europaparlamentets resolution om rapporten från kommissionen om hur man kan bevara den nuvarande uppbyggnaden av idrotten och upprätthålla idrottens sociala funktion inom gemenskapen – Helsingforsrapporten om idrott (KOM(1999) 644 – C5-0088/2000 – 2000/2055(COS))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution,

- med beaktande av rapporten från kommissionen (KOM(1999) 644 – C5-0088/2000 ¹),
- med beaktande av Europeiska unionens idrottskonferens som ägde rum i Olympia den 20-23 maj 1999, där man underströk idrottens betydelse för att bättre kunna närma EU:s medborgare,
- med beaktande av förklaring nr 29 om idrott som fogats till Amsterdamfördraget,
- med beaktande av kommissionens vitbok om utbildning ²,
- med beaktande av yttrandet från Regionkommittén om ”Den europeiska idrottsmodellen” ³,
- med beaktande av sin resolution av den 17 december 1998 om brådskande åtgärder att vidta mot dopning inom idrott ⁴,
- med beaktande av Europeiska rådets slutsatser i Wien den 11–12 december 1998,
- med beaktande av sina betänkanden av den 13 juni 1997 om Europeiska unionens roll på idrottens område ⁵ och av den 22 maj 1996 om radio- och TV-sända idrottsevenemang ⁶,
- med beaktande av artikel 50 i slutsatserna från Europeiska rådets möte i Santa Maria da Feira den 19-20 juni 2000, i vilken det krävs att idrottens specifika karaktär i Europa och dess sociala funktion skall beaktas,
- med beaktande av EG-domstolens dom i målet Bosman ⁷,
- med beaktande av EG-domstolens domar i målen Deliège och Lehtonen,
- med beaktande av sin resolution om förberedelser inför översynen av fördragen och nästa regeringskonferens,

---

1 Ännu inte offentliggjord i EGT.

2 KOM(95) 590.

3 EGT C 374, 23.12.1999, s. 56.

4 EGT C 98, 9.4.1999, s. 291.

5 EGT C 200, 30.6.1997, s. 252.

6 EGT C 166, 10.6.1996, s. 109.

7 (C-415/93).

- med beaktande av kommissionens meddelande om en gemenskapsplan för stöd till kampen mot dopning inom idrotten ¹,
- med beaktande av rekommendationerna från det europeiska kvinno- och idrottsnätverket (EWS) i samband med Helsingforskonferensen Spirit 2000,
- med beaktande av kommissionens otillfredsställande svar på den parlamentariska frågan av den 18 januari 2000 angående ett krav på ett särskilt erkännande för amatöriddrott,
- med beaktande av artikel 47.1 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott och yttrandet från utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden (A5-0208/2000), och av följande skäl:
  - A. Idrotten utgör en idealisk plattform för socialt deltagande och sammanhållning och bör därför integreras i befintliga gemenskapsprogram, som bör dra nytta av idrotten i kampen mot social utslagning, våld, ojämlikhet, rasism och främlingsfientlighet.
  - B. Det finns en utbredd oro över de förkastliga former av våld, rasism och främlingsfientlighet som förekommer vid idrottsevenemang.
  - C. Det är medlemsstaternas och idrottsorganisationernas skyldighet att garantera att de egna medborgarna skyddas, och att dessa samtidigt lämnas utrymme för frihet och rättvisa när idrottsevenemang arrangeras.
  - D. Det utbredda problemet med dopning och den oroväckande infiltrationen av organiserad brottslighet inom idrottssektorn får allvarliga konsekvenser på grund av det bestående rättsliga tomrummet. Det förekommer ett allt större läkemedelsmissbruk som allvarligt skadar idrottarnas hälsa. Det krävs att europeiska idrottsmyndigheter utarbetar gemensamma bestämmelser som skall tillämpas när det gäller dopningproblemet.
  - E. Inom den professionella idrotten finns en brist på ekonomisk balans mellan klubbarna och idrottarna, för att inte tala om de problem med att träna idrottsutövande ungdomar som uppstått till följd av Bosman-domen.
  - F. Professionell idrott och marknadsföringen av professionell idrott har utvecklats till en affärsverksamhet. Därför måste konkurrenslagstiftningen och de fyra friheterna tillämpas på de kommersiella aspekterna av idrotten. När fördragets bestämmelser tillämpas på idrotten måste vidare hänsyn tas till sektorns specifika karaktär, såsom redan angivits av Europeiska gemenskapernas domstol.
  - G. Kommissionens ståndpunkt till parlamentets resolution av den 22 maj 1996 rörande exklusiva sändningsrättigheter till okodade kanaler var att en så stor del av befolkningen som möjligt skall kunna ta del i idrottsevenemang av allmänt intresse.
  - H. Idrottens enorma ekonomiska utveckling har lett till en värdeökning av TV-rättigheter, sponsring, marknadsföring, och all annan ekonomisk när- och kringliggande verksamhet som idrotten generar, samt till en mångfaldigad ökning av antalet internationella tävlingar och en åtföljande ökning av antalet arbetstillfällen inom sektorn.
  - I. Den ekonomiska verksamhet som i idrottssammanhang bedrivs av organisationer och

---

¹ KOM(1999) 643.

enskilda personer är underkastad bestämmelserna i fördraget och i gemenskapsrätten.

- J. Idrotten kan utgöra ett ojämförligt verktyg för utbildning och social integration för samtliga samhällsgrupper, och detta bör återspeglas i politiken, såväl nationellt som på gemenskapsnivå.
  - K. Idrottsutövandet har mycket positiva följder för utvecklingen av den europeiska hälsopolitiken.
  - L. Idrottarnas yrkesverksamhet och status bör på lämpligt sätt värderas och tryggas av medlemsstaterna och av de nationella och internationella idrottsförbunden.
  - M. Det är viktigt att det i samtliga medlemsstater inrättas ett idrottsförbund som övervakar att idrottsverksamheten sprids bland personer med funktionshinder och bland mindre gynnade samhällsgrupper; större uppmärksamhet bör riktas mot idrottsprogram och idrottsevenemang anpassade till dessa gruppers behov.
-
- 1. Parlamentet välkomnar kommissionens uttalanden om idrottens viktiga fostrande och sociala funktioner; betonar att idrottsutövning bidrar till integration och har betydelse inte bara för fysisk fostran utan också för karaktärsutvecklingen, eftersom de som idrottar lär sig värden av stort samhällsintresse, såsom laganda, rent spel, samarbete, tolerans och solidaritet,
  - 2. understryker vikten av att gemenskapen tar hänsyn till den självbestämmanderätt och den kompetens som de erkända idrottsorganisationerna har på nationell och internationell nivå när det gäller ledning och organisation av respektive idrottsgren,
  - 3. uppmanar kommissionen att i EU-programmen Sokrates och Leonardo inkludera resultaten av det arbete som redan utförts av det europeiska nätverket av idrottsvetenskapliga institut (ENSSHE) och områdena yrkesutbildning och yrkeskvalifikationer för idrottare samt främja deras återinträde i arbetslivet efter det att idrottskarriären är slut,
  - 4. hälsar med tillfredsställelse att kommissionen i Helsingforsrapporten visat sig beredd att framlägga tilläggs-, samordnings- och tolkningsåtgärder på gemenskapsnivå för att ge idrotten och dess typiska funktioner inom undervisning och samhälle en starkare rättslig förankring,
  - 5. understryker idrottsundervisningens betydelse i skolan och uppmanar medlemsstaterna att ge ämnet idrott rättmätigt utrymme på läroplanen i alla skolor, samt uppmuntra ungdomar att utöva amatöriddrott,
  - 6. tar det för givet att kommissionen erkänner de principer som ställts upp i Bosman-domen som klart vedertagna; uppmanar därför kommissionen att stödja solidaritetsfrämjande strukturer för självstyre inom idrotten och bidra till att i lika hög grad uppmuntra träning och utveckling av spelare inom mindre lokala föreningar likväl som inom stora internationellt erkända föreningar; erinrar kommissionen om att sådana strukturer och mål är fullt förenliga med domstolens yttrande i Bosman-målet, samt uppmanar kommissionen att inte vidta åtgärder eller lägga fram förslag som skulle kunna undergräva den princip som fastställs i Bosman-domen; uppmanar emellertid också kommissionen att stödja solidaritetsstrukturer som främjar spelares träning och utveckling,

7. uppmanar idrottsförbunden att gjuta nytt liv i den interna demokratin och att beakta den professionella idrottens och amatöridrottens olika behov och ledningsmetoder genom att inrätta lämpliga representativa strukturer,
8. uppmanar regeringskonferensen att infoga en uttrycklig hänvisning till idrotten i artikel 151 i fördraget för att EU i sitt agerande kan erkänna det kulturella, ekonomiska och sociala fenomen som idrotten utgör,
9. upprepar den uppmaning¹ det riktat till kommissionen att utreda de olika bestämmelserna om offentligt stöd till professionella klubbar och att verka för insyn i den ekonomiska situationen för de professionella klubbarna,
10. uppmanar särskilt kommissionen att beakta idrottens positiva hälsoaspekter i samband med utvecklingen av en hälsopolitik för gemenskapen,
11. påminner om slutsatserna i parlamentets betänkande om Europeiska unionens roll på idrottens område beträffande anordnandet av ett europeiskt år för idrott,
12. uppmanar kommissionen att på ett positivt sätt som är helt och hållet förenligt med fördraget överväga de metoder som främjar idrottens utveckling på gräsrotsnivå och som ger lika möjligheter och därmed bidrar till en sund och diversifierad utveckling av den europeiska idrotten,
13. uttrycker sin respekt för den frivilliga verksamheten i idrottsföreningar som är engagerade i idrott som fritidsverksamhet, och särskilt aktiviteter som berör ungdomsverksamheten och verksamheten för minoritetsgrupper inom idrott och samhälle; påpekar än en gång behovet av särskild samordning av vissa särdrag hos amatöridrotten,
14. anser att dessa verksamhetsformer förtjänar ökat stöd och uppmanar kommissionen att undersöka hur detta stöd kan ges på ett mera effektivt sätt och på bredare basis på europeisk nivå,
15. varnar för de stora skillnader som kan uppstå, dels mellan elitidrotten och mindre idrottsföreningar, dels mellan professionell idrott och amatöridrott; påpekar att det i bäggedera fallen gäller att det ena förutsätter det andra och att det därför måste tillses att det ömsesidiga stödet i vardera fallet kommer att fortsätta,
16. föreslår att inrättandet av idrottsföreningar uppmuntras, i alla de fall där detta görs i avsikt att stödja amatöridrotten och visa solidaritet med de mindre gynnade i samhället,
17. erkänner Europeiska gemenskapernas ram för idrott, men uppmanar samtidigt kommissionen att i enlighet med andan i förklaring 29 i bilagan till Amsterdamfördraget vederbörligen beakta den nationella och regionala karaktären i idrottsstrukturerna samt den historiska tradition som idrotten har i Europa,
18. uppmanar kommissionen att samla in och ge stor spridning åt bästa tillvägagångssätt som utvecklats av lokala och regionala myndigheter i egenskap av samhällsledare och nyckelaktörer i partnerskap för lokal förnyelse samt tillhandahållare av och instrument för tjänster till alla människor i samhället,
19. uppmanar medlemsstaterna och idrottsförbunden att genomföra en studie om ”handeln” med unga idrottare, med särskild fokusering på effekterna för idrottande ungdom under 18 års ålder som börjar utöva professionell idrott,

---

¹ Se resolutionen av den 13 juni 1997 om Europeiska unionens roll på idrottens område, punkt 6 f.

20. uppmanar Internationella gymnastikförbundet att inte uppmuntra extrem magerhet genom minushandikapp åt gymnaster och andra idrottsutövare,
21. kräver att idrottsorganisationerna fastställer nödvändiga principer för att varje ung idrottare som tränar i syfte att delta i idrottstävlingar på elitnivå också skall få utbildning och yrkesutbildning som ett komplement till idrottsträningen; uppmanar kommissionen att inkludera dessa aspekter i gemenskapsprogrammen Sokrates och Leonardo,
22. påminner idrottsorganisationerna och medlemsstaterna om att Europeiska unionen har som mål att tillhandahålla sina medborgare skydd inom områdena för frihet och säkerhet och uppmanar de ansvariga myndigheterna att öka samarbetet för att förhindra våld vid idrottsevenemang,
23. uppmanar medlemsstaterna att så snart som möjligt i sitt nationella regelverk införliva rådets rekommendation av den 22 april 1996 om riktlinjer för att förebygga och bekämpa oroligheter i samband med fotbollsmatcher, och att vidta de strängaste sanktioner mot de ansvariga, i enlighet med handboken om internationellt polissamarbete som antogs av rådet den 21 juni 1999¹,
24. uppmanar medlemsstaterna att inom ramen för sin lagstiftning vidta praktiska åtgärder som främjar privata investeringar i idrotten,
25. uppmanar de medlemsstater som ännu inte gjort så att inrätta ett idrottsförbund för personer med funktionshinder, både de med fysiska handikapp och de med inlärningssvårigheter, vilket skall erkännas och stödjas av officiella idrottsorganisationer; uppmanar medlemsstaterna att ägna särskild uppmärksamhet åt att utveckla, finansiera och främja handikappidrott, att garantera att dessa människors särskilda behov ingår som en del av idrottskulturen och att sörja för ett utbyte mellan funktionshindrade och icke-funktionshindrade idrottare, uppmanar medlemsstaterna och kommissionen att genom gemenskapsprogrammen stödja idrott och fysiska aktiviteter som utövas av personer med funktionshinder,
26. uppmanar idrottsorganisationerna att fördela ansvarstagandet inom idrotten mellan kvinnor och män, stärka kvinnors roll i beslutsprocessen och utarbeta jämställdhetsplaner för sina medlemmar,
27. kräver att försäljningen av TV-rättigheter skall ske i enlighet med konkurrensrätten och att utnyttjanderätten ges till företag som är beredda att ta på sig ansvaret för de risker det innebär att arrangera ett idrottsevenemang; kräver att tilldelningen av TV-rättigheter sker i enlighet med kriterierna för insyn,
28. fäster uppmärksamheten vid behovet av att respektera gemenskapslagstiftningen med hänsyn till den mycket stora ekonomiska betydelse tillverkningen av idrottsartiklar och idrottskläder har, och särskilt att det inom ramen för det utvecklingspolitiska samarbetet är nödvändigt att förhindra import av produkter till EU-marknaden som tillverkats enligt villkor som inte uppfyller ILO:s standarder eller miljöstandarder,
29. uppmanar kommissionen att med hänsyn till det portugisiska ordförandeskapets slutsatser från rådet i Feira lägga fram ett meddelande om integration av idrotten i gemenskapens olika politikområden och om hur idrottsorganisationernas arbete skall vinna erkännande, om idrottsundervisningens omfattning i läroplanen i de enskilda medlemsstaterna, och om sexuella trakasserier och övergrepp inom idrotten,

---

¹ EGT C 196, 13.7.1999, s. 1.

30. insisterar på att konsumenterna skall tillförsäkras en skälig andel av den vinst som kan uppstå och framför allt att medborgarna i Europa inte skall fråntas möjligheten att se viktiga idrottsevenemang direktsända i public service-TV eller via andra kanaler vilkas utsändningar inte är avgiftsbelagda för konsumenterna; uppmanar därför kommissionen att ställa sig positiv till allt som bidrar till att denna målsättning kan förverkligas och, i enlighet med artikel 81.3 i EG-fördraget, möjliggöra vissa undantag från konkurrensreglerna,
31. upprepar sin uppmaning ¹ till varje medlemsstat att utnyttja den möjlighet som erbjuds i artikel 3a i direktivet "Television utan gränser" om att vidta åtgärder för att säkerställa att inte exklusiva rättigheter utnyttjas för att sända evenemang av betydande samhällligt intresse på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten utestängs från möjligheten att följa dem,
32. uppmanar medlemsstaterna att se till att en andel av intäkterna från sponsorer och reklam används för att främja amatöridrotten,
33. uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet och kommissionen.

---

¹ Se resolutionen av den 13 juni 1997 om Europeiska unionens roll på idrottens område, punkt 4.

MOTIVERING

Europeiska unionens intresse för idrotten har under de senaste två eller tre åren ökat i omfattning som aldrig tidigare. En av de utlösande faktorerna för detta ökade intresse för idrotten var parlamentsledamot Packs betänkande 1997 om Europeiska unionens roll på idrottens område. Föredraganden anhöll i detta betänkande om att regeringskonferensen uttryckligen skulle införa en hänvisning till idrott i artikel 128 i fördraget och därmed erkänna idrotten som ett kulturfenomen inom gemenskapen. Föredraganden uppmanade dessutom kommissionen att inrätta en arbetsgrupp om idrott och att, tillsammans med idrottsvärlden, utarbeta en grönbok i syfte att för unionen utforma en global handlingsplan inom idrottssektorn. Den konferens med företrädare för medlemsstaternas regeringar som sammankallades i Turin 1996, besvarade dessa påtryckningar genom att till Amsterdampfördraget foga en förklaring om idrott, i vilken man ”betonar idrottens sociala betydelse, särskilt för att skapa identitet och gemenskap människor emellan”. Konferensen uppmanade således EU:s organ att särskilt uppmärksamma idrottsföreningar och amatöridrotten. I sitt fullgörande av detta mandat organiserade kommissionen i maj 1999 den första europeiska idrottskonferensen, på en ort helt i linje med temat: Olympia. Över 200 representanter från idrottsvärlden var inbjudna för att definiera en ”europeisk idrottsmodell”. Icke desto mindre underströks det i ett arbetsdokument, som utarbetats av kommissionen, att kommissionen inte på något sätt avsåg att föreslå en enhetlig modell för den europeiska idrotten eller att driva fram europeiska initiativ. Mellan dessa två motsatta ståndpunkter kan man således placera all gemenskapsverksamhet som avser idrott. Kommissionen anser att det faktiskt redan existerar en europeisk idrottsmodell, och att den måste sträva efter att förverkliga ”rätten till idrott” för samtliga medborgare i den Europeiska unionen, och föredrog således att koncentrera sig på fyra prioriterade utmaningar inom idrottssektorn: 1) den överdrivna kommersialiseringen, 2) skydd av ungdomar, 3) kampen mot dopning, 4) de ekonomiska konsekvenserna.

En viktig händelse för Europas idrottsvärld var utan tvekan EG-domstolens dom i målet Bosman (C-415/93). För första gången lades grunderna för en rättslig ställning för idrottare, man erkände idrottarnas rättigheter i egenskap av medborgare och man identifierade de enorma ekonomiska intressen som kretsar kring idrott och idrottsevenemang. Utifrån dessa förutsättningar, och utifrån sin personliga erfarenhet, har föredraganden för avsikt att granska kommissionens rapport som ligger till grund för detta betänkande.

I ljuset av den senaste tidens utveckling kan man framförallt konstatera att förklaringen som är fogad till fördraget, inte längre är tillräcklig för att målsättningarna för idrotten skall kunna uppnås, och därmed inte heller för att rå på den enorma kommersialisering som blivit särskilt tydlig inom vissa idrottsgrenar. Förklaringen bör kompletteras för att ge idrotten möjlighet att förändras även i ett ekonomiskt sammanhang utan att förlora sin självständiga roll. En rättslig grund framstår som oundgänglig – utan den riskerar man att förlora det man hittills uppnått. Gemenskapen bör skaffa sig nya resurser och nya instrument. Under det portugisiska ordförandeskapet har en process påbörjats för att korrigera effekterna av Bosman-domen i utbyte att ett organ inrättas för kontroll av idrottsklubbarnas räkenskaper, enligt fransk modell, med möjlighet till sanktioner mot klubbar som bryter mot reglerna. Det portugisiska ordförandeskapets initiativ är mycket hedervärd, men inte tillräckligt för att lösa problemen på detta område eftersom professionella idrottsklubbar, som juridiskt sett är aktiebolag, ju redan granskas av särskilda organ i enlighet med de olika idrottsföreskrifter som fastställts av de nationella idrottsförbunden. Och där idrottsföreskrifterna inte räcker till bör ordinarie rättsinstans ingripa genom att tillämpa civilrättslagarna i respektive medlemsstat.

EG-domstolens dom i Bosman-målet har å ena sidan startat den europeiska inre marknaden för professionella fotbollsspelare, men har å andra sidan i viss mån skapat ett rättsligt tomrum som ytterligare försvagar de minsta klubbarna som har tvingats sälja sina bästa idrottare till andra klubbar. Följden är att det i vissa länder har blivit svårare för ungdomar att komma in i idrotten. Denna dom, som förvanskar vissa idrottsgrenar, har mött på brett motstånd och det finns idag ett stort antal oavslutade mål där klubbar väckt talan inför EG-domstolen där de motsäger sig försäljningen av idrottare. Många fortsätter att hävda att Bosman-domen är orsaken till den professionella idrottens, och därmed också fotbollens, problem, men detta är endast delvis sant. Orsakerna till problemen inom professionell idrott kan sökas även på andra håll, som t.ex. de höga kostnaderna då en professionell idrottare går över till en annan klubb. Ett annat problem är att professionella klubbar som juridiskt sett är aktiebolag inte överlever enbart på sin tävlingsverksamhet: för att ha en framtid måste de utveckla annan verksamhet vid sidan om.

Detta är några indikationer på anledningen till den professionella idrottens problematik. I synnerhet på amatörnivå har idrotten i Europaparlamentets ögon stor betydelse när det gäller att skydda och utbilda ungdomen. Därför bör det vara av högsta prioritet att skydda unga idrottare, eftersom många idrottare ofta alltför tidigt tävlar på elitnivå och blir offer för oacceptabel psykologisk press och fysisk manipulation som påverkar deras hälsa, utbildning och träning. Ett stort antal idrottsföreningar i EU håller ungdomarna borta från kriminalitet och droger, utbildar dem i idrotts- och samhällsvärderingar och i tävlingsanda samt leder in dem på en idrottskarriär. Men för att effektivt kunna förverkliga denna uppfattning om idrott måste EU på samtliga möjliga sätt främja icke-tävlingsinriktad idrott samt effektivt och utan dröjsmål bekämpa två fenomen som från att ha utgjort former av degenerering den senaste tiden urartat till en krissituation: våldet och dopningen inom idrotten. Beträffande det förstnämnda har rådet redan antagit en förklaring (EGT C 193/97, s. 1) och en rekommendation av den 22 april 1996 rörande riktlinjer för att förebygga och bekämpa oroligheter i samband med fotbollsmatcher (EGT C 131/96, s. 1–11). Som de senaste tidens händelser i Istanbul och Köpenhamn visar, krävs emellertid permanent gränsöverskridande övervakning. Det måste vara ett prioriterat krav att de som är ansvariga för brotten vid idrottsevenemang snabbt identifieras och bestraffas, och att offren för dessa brott snabbt får en rättvis kompensation.

Mindre enkelt är det däremot att bekämpa dopning, som under den senaste tiden nått en osannolik omfattning, dessvärre på grund av medverkan och tystnad från vissa officiella organisationer. I Italien har man exempelvis nyligen uppdagat en handel med anabola substanser till gym värd flera miljoner euro. Det bör därför inte vara någon överraskning att den organiserade brottsligheten redan gett sig in på idrottens område och räknar med att kunna köpa sig tystnad och medbrottslingar. Hur kan institutionerna bemöta detta? Framförallt kan det konstateras att det ännu inte existerar någon egentlig antidopningkultur. Ungdomen vet alltför lite om det eller har felaktig information och skolan gör inte mycket för att fylla denna lucka. Oroväckande är även de ursäkter som vissa idrottare ger då de tagits på bar gärning, nämligen att alla idrottare som når toppen inom en gren använder dopningpreparat för att förbättra prestationerna. Den som dopar sig gör det för att uppnå drömmen om de stora vinsterna som kan följa med idrottsframgångar. Ingen kan förneka att ett idrottsevenemang anses framgångsrikt först när det noteras elitnivåresultat som får sponsorerna att intressera sig. Idrottsorganisationerna är numera företag som ofrånkomligen styrs av ekonomiska överväganden. Mot bakgrund av detta bör ansvaret för kampen mot dopning inte ligga på de organisationer som tjänar på idrottsevenemangen, utan istället

anförtros åt en neutral och oberoende organisation med uppdrag att samarbeta med idrottsorganisationerna, de rättsliga instanserna och polisen i medlemsstaterna i kampen mot den organiserade brottsligheten. Denna nya organisation bör utnyttja befintliga strukturer och bör finansieras genom de budgetposter som öronmärkts för dessa syften, utan att kostnaderna i gemenskapens budget behöver öka. Denna organisation kan bestå av ledamöter av Europaparlamentet som representanter för medlemsstaterna; deras mandatperiod bör emellertid vara begränsad i syfte att undvika att intressegrupperingar uppstår.

Detta leder till frågan om kopplingen mellan idrott och affärer. I Helsingforsrapporten om idrott konstaterar kommissionen mycket riktigt att idrottssektorn, när det gäller den ekonomiska verksamhet den genererar, precis som andra ekonomiska sektorer är underkastad bestämmelserna i EG-fördraget. Därav följer att alla kommersiella organisationer som har att göra med idrott måste lyda under fördraget inom vilket specifika område de än verkar, liksom under gemenskapsbestämmelserna i allmänhet. Idag kan ett privat företag inte organisera en idrottstävling utan tillstånd. Å andra sidan skulle de konkurrensbegränsande metoder som uppstår från den ekonomiska verksamhet idrotten genererar kunna bryta mot konkurrenslagarna enligt vilka det är förbjudet 1) att sälja biljetter, 2) att upprätta sponsorkontrakt som utesluter andra producenter och leverantörer från marknaden, 3) att flytta över idrottare, 4) för en organisation att bedriva verksamhet som utan giltigt skäl utesluter ekonomiska aktörer från marknaden utan tillstånd.

EU bör också främja och underlätta initiativ och åtgärder som syftar till att stötta de fattigare idrottsgrenarna (amatöridrott) och de mindre gynnade samhällsklasserna. Sammanblandningen mellan idrott och affärer har lett till snedvridningar och degeneration på ett sätt som äventyrar principen om ekonomisk solidaritet. Som en följd av detta ges vissa idrottsgrenar större uppmärksamhet i media och uppnår i det närmaste en monopolställning i radio- och TV av den enkla anledningen att de genererar de största vinsterna. Dessutom har fotbollen utvecklats mycket mer än andra idrottsgrenar vilket lett till interna konflikter och antalet tävlingar ökar ständigt. Ett bevis för denna tendens är skillnaden i de summor som betalas för TV-rättigheterna: 400 miljoner dollar för olympiaden i Barcelona 1986 mot 1 300 miljoner dollar för den kommande olympiaden i Sydney. Även om denna svindlande ekonomiska spiral kan skapa arbetstillfällen och förmögenhet, löser den inte problemet med arbetslösheten; den kan tvärtom lura många ungdomar att, lockade av de lätta förtjänsterna, strunta i att studera eller att yrkesutbilda sig. Detta är ett av skälen till att EU måste se till att 1) idrotten får en viktigare plats i skolornas läroplan, 2) idrottarna omfattas av ett socialt skyddsnet, 3) yrkesutbildning tillhandahålls för utövare, ledare och specialister inom idrottssektorn, 4) idrotten uppmärksammas som en viktig plattform för demokrati och som ett verktyg mot rasism och främlingsfientlighet.

22 juni 2000

YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR RÄTTSLIGA FRÅGOR OCH DEN INRE MARKNADEN

till utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott

om rapporten från kommissionen till Europeiska rådet om hur man kan bevara den nuvarande uppbyggnaden av idrotten och upprätthålla idrottens sociala funktion inom gemenskapen - Helsingforsrapporten om idrott
(KOM(1999) 644 – C5-0088/2000 – 2055/2000(COS))

Föredragande: Klaus-Heiner Lehne

ÄRENDETS GÅNG

Vid utskottssammanträdet den 29 februari 2000 utsåg utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden Klaus-Heiner Lehne till föredragande.

Vid utskottssammanträdena den 8 maj och 20 juni 2000 behandlade utskottet förslaget till yttrande.

Vid det sistnämnda sammanträdet godkände utskottet nedanstående slutsatser med 13 röster för och 1 röst emot.

Följande ledamöter var närvarande vid omröstningen: Willi Rothley (ordförande för sammanträdet), Klaus-Heiner Lehne (föredragande), Maria Berger, Willy C.E.H. De Clercq, Raina A. Mercedes Echerer, Janelly Fourtou, Evelyne Gebhardt, Gerhard Hager, Malcolm Harbour, Ioannis Koukiadis, Donald Neil MacCormick, Véronique Mathieu, Bill Miller och Gary Titley.

KORTFATTAD MOTIVERING

Frågeställningar

Motionsidrott är sunt, professionell idrott är en lönsam bransch, och det finns regler inom idrotten. Men vilka regler står över idrotten? Framför allt: Hur skall konkurrensreglerna och bestämmelserna om de fyra rättigheterna tillämpas inom idrotten?

Motionsidrottens sociala funktion

Det är bara att instämma i vad kommissionen säger om idrottens fostrande och sociala funktion i Helsingforsrapporten som här behandlas. Idrottsutövning främjar ju verkligen hälsan. Idrotten har värdefulla fostrande och sociala effekter. Även det frivilliga arbete som utförs i idrottsföreningarna, och i synnerhet ungdomsarbetet, förtjänar vårt erkännande. Denna slags idrott måste främjas och Europeiska unionen bör stödja detta.

En etisk fråga för den professionella idrotten

Kommissionen nuddar också vid frågan om dopning. Denna fråga kommer att behandlas utförligt av Europaparlamentet inom ramen för kommissionens meddelande om stöd till kampen mot dopning inom idrotten¹. Kommissionens grupp för etik inom vetenskap och ny teknik lade fram ett yttrande om dopning den 11 november 1999².

Föredraganden för yttrandet vill här i frågan om dopning endast säga att han anser att det är orimligt att kriminalisera personer som dopar *sig själva*. Varje människa tar själv ansvar för sin egen hälsa. Moraliserande påståenden om idrottare som dopar sig själva måste tillbakavisas.

Det är en helt annan sak med personer som lurar andra till dopning utan att de uttryckligen samtyckt. Detta är särskilt betänkligt när det gäller ungdomar.

Den gemenskapsrättsliga ramen för ekonomiska aspekter på idrotten

Europeiska rådet i Wien uppmanade kommissionen att lägga fram en rapport "om hur man kan *bevara* den nuvarande uppbyggnaden av idrotten och *upprätthålla* idrottens sociala funktion inom gemenskapen". Men är det som skall bevaras och upprätthållas överhuvudtaget förenligt med gemenskapsrätten? Detta verkar inte alltid automatiskt vara fallet inom den professionella idrotten.

Debatten om hur gemenskapsrätten ser på proffsidrotten och den marknadsföring som hänger samman med den kom igång med den välkända Bosman-domen³ och vissa beslut av kommissionen⁴. Bosman-domen gällde att det dåvarande systemet för övergång av fotbollsspelare inte var förenligt med principen om fri rörlighet för arbetstagare (artikel 39 i

¹ KOM(1999) 643 av den 1 december 1999.

² Texten återfinns på http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgc/ethics/en/index.htm

³ Dom av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman, REG 1995, s. I-4921.

⁴ Se bland annat kommissionens beslut: 91/130/EEG "Screensport", 92/521/EEG "Försäljning av paketresor under fotbolls-VM 1990", 96/346/EG "RTL/Veronica/Endemol", 1999/153/EG "Bertelsmann/Kirch/Premiere", 1999/242/EG "TPS", 1999/781/EG "British Interactive Broadcasting/Open", 2000/12/EG "Fotbolls-VM 1998".

EG-fördraget) och kommissionens beslut gäller konkurrensrätten (artikel 81 och följande i EG-fördraget).

Föredraganden vill absolut inte att rättsskipningen i Bosman-fallet eller kommissionens beslut om idrottens marknadsföring ifrågasätts.

Man måste hålla i minnet att marknadsföringen av den professionella idrotten blivit en *miljardindustri*.

Först måste naturligtvis **fotbollen** nämnas: Många fotbollsklubbar har omvandlats till aktiebolag och är numera börsnoterade (främst i Storbritannien). I andra länder har investeringsbolag köpt in sig direkt i fotbollsklubbar (exempelvis AC Milan och Paris St Germain). Kampen om sändningsrättigheter mobiliserar miljontals euro.

Sedan behöver man bara tänka på hur **Formel 1-lopp, skidmästerskap, tennisturneringar, cykellopp, världsmästerskap och olympiader** utformas och marknadsförs för att inse att den ekonomiska aspekten står i förgrunden för många av de idrotts- och marknadsföringsföretag som är involverade i dem.

Därför finns det ingen anledning att behandla idrottsföretag annorlunda än andra industriföretag.

Kommissionen skall tackas för att den i punkt 4.2.1.2 tydligt anger vissa förfaringsätt som *uttryckligen är förbjudna* enligt konkurrensreglerna.

Bland annat nämns att vissa förfaringsätt vid försäljning av entrébiljetter är förbjudna. Fallet med försäljningen av entrébiljetter till fotbolls-VM 1998 togs också upp av Europaparlamentet då det var aktuellt.

Man bör dock se upp när kommissionen talar om förfaranden som *kan komma att undantas* från konkurrensreglerna (punkt 4.2.1.3). Föredraganden uppmanar kommissionen att inte utfärda några generella in blanko-checkar utan istället granska varje enskilt fall mycket noggrant. Det gäller i synnerhet avtal om sändningsrättigheter och reglerna för övergång av spelare.

Sändningsrättigheter

Det som vanligen kallas för "sändningsrättighet" är i verkligheten ingen självständig rättighet. Kärnan i "sändningsrättigheten" består i att arrangören av ett idrottsevenemang endast ger vissa av arrangören utvalda kamera- och radio- och TV-team *tillträde* till arenan och att han samtidigt vägrar andra tillträde. Vad avser tysk lagstiftning har den tyska högsta domstolen Bundesgerichtshof i en dom av den 14 mars 1990 (KvR 4/88(KG)) definierat "sändningsrättigheten" som en kombination av olika andra rättigheter, nämligen "rätten att utöva sin etablerade näringsverksamhet", rättsanspåk enligt lagen om illojal konkurrens och hemfriden. Enligt domen utgör därför den tillåtelse till radio- eller TV-sändning av ett idrottsevenemang som en arrangör ger i rättsligt avseende ingen överföring av rättigheter utan snarare ett *samtynke till ingrepp*, som arrangören på grund av just de nämnda rättsliga principerna skulle kunna förbjuda.

Två exempel åskådliggör hur frågan om "sändningsrättigheter" har hanterats i praktiken.

UEFA-reglerna ¹ fastställer följande:

Artikel 44.1: UEFA och medlemsorganisationerna har exklusiv rättighet att godkänna audiovisuella sändningar och radiosändningar, samt varje annat slags användning och spridning av bild och ljud, både direktutsändningar och inspelningar i sin helhet eller som utdrag, av matcher som faller inom deras jurisdiktion.

Paragraf 3.3 i tyska fotbollsförbundets (DFB:s) föreskrifter ² för licensierade spelare fastställer följande:

Rättigheten att avtala om TV- och radiosändningar av spel i Bundesligan och internationella turneringar med licensierade lag ägs av DFB. Motsvarande gäller även för rättigheterna avseende alla andra slags medier för bild- och ljudupptagning, framtida tekniska inrättningar av alla slag och i varje form av program eller användning, liksom för alla eventuella avtalsparter.

Kommissionen uppmanas att granska om bestämmelser som ovanstående är tillåtna konkurrensrättsligt sett med beaktande av de följder de kan få. Om ett undantag godkänns bör kommissionen noga se till att det verkligen sker att "konsumenterna tillförsäkras en skälig andel av den vinst som därigenom uppnås" (artikel 81.3 i EG-fördraget) och att en aktiv konkurrens upprätthålls på den marknad det gäller.

Enligt artikel 3a i direktivet "Television utan gränser" ³ är det vidare tillåtet för varje medlemsstat att vidta åtgärder för att se till att programföretag inom dess jurisdiktion inte får exklusiv rätt att sända evenemang av särskild samhällelig betydelse på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten utestängs från möjligheten att utan extra avgift se sådana evenemang på TV.

Övergångsregler för spelare

Utövande av idrott lyder under gemenskapsrätten om det är fråga om ekonomisk verksamhet ⁴. Detta är fallet när det gäller hel- eller halvprofessionella fotbollsspelare, eftersom de är anställda eller tillhandahåller en tjänst mot betalning ⁵. Därför skall artikel 39 om **arbetstagares rätt till fri rörlighet** i princip även gälla professionella fotbollsspelare. Rätten till fri rörlighet omfattar även rätten att lämna sitt hemland ⁶. De mellanstatliga övergångsregler som var i kraft vid den tidpunkt då händelserna i Bosman-fallet ägde rum hämmade arbetstagarnas fria rörlighet "eftersom det i dem föreskrivs att en professionell fotbollsspelare inte kan utöva sin verksamhet i en ny förening som är etablerad i en annan medlemsstat innan denna förening har betalat den tidigare föreningen en övergångsersättning,

---

¹ www.uefa.com

² www.dfb.de

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997 om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television.

⁴ Dom av den 12 december 1974, Walrave, mål 36/74; punkt 4; Bosman- domen, punkt 73.

⁵ Dom av den 14 juli 1976, Donà, mål 13/76, punkt 12; Bosman- domen, punkt 73.

⁶ Bosman- domen, punkt 95.

vars storlek de två föreningarna har avtalat eller slagit fast enligt idrottsförbundens regler" ¹.

Föredraganden kräver med eftertryck att den bestämmelse som upprättades genom Bosman- domen inte får försvagas. Även de nya övergångsbestämmelserna måste vid varje tidpunkt uppfylla kraven enligt artikel 39 i EG-fördraget.

Nationalitetsbestämmelser

I Bosman- domen fastställs att artikel 39 i EG-fördraget "hindrar att det tillämpas regler som utfärdats av idrottsförbund, enligt vilka fotbollsöreningar - i tävlingsmatcher som förbunden arrangerar - endast får låta ett begränsat antal professionella spelare som är medborgare i andra medlemsstater delta" ².

Å andra sidan har Europeiska gemenskapernas domstol medgett att "praxis genom vilka utländska spelare av andra än ekonomiska skäl utesluts från vissa matcher, beroende på dessa matchers karaktär eller särskilda ram, vilka endast är av intresse för idrotten som sådan - såsom i fråga om landskamper - inte står i strid med fördragsbestämmelserna" ³.

Organisations- och uttagningsregler inom idrott

Europeiska gemenskapernas domstol fastställde visserligen i sin dom av den 11 april 2000 i mål C-51/96, Christelle Deliège, att idrott, i detta fall professionell eller halvprofessionell judo, kan falla inom tillämpningsområdet för bestämmelserna om friheten att tillhandahålla tjänster (artikel 49 i EG-fördraget) ⁴.

Samtidigt klargjorde dock domstolen att de organisations- och uttagningsregler den hade granskat inte utgör ett hinder för friheten att tillhandahålla tjänster ⁵.

SLUTSATSER

Utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden uppmanar utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott att som ansvarigt utskott infoga följande i sitt resolutionsförslag:

1. Parlamentet välkomnar kommissionens uttalanden om idrottens viktiga fostrande och sociala funktioner; betonar att idrottsutövning bidrar till integration och har betydelse inte bara för fysisk fostran utan också för karaktärsutvecklingen, eftersom de som idrottar lär sig värden av stort samhällsintresse, såsom laganda, rent spel, samarbete, tolerans och solidaritet,
2. uttrycker sin respekt för den frivilliga verksamheten i idrottsföreningar som är engagerade i idrott som fritidsverksamhet, och särskilt aktiviteter som berör ungdomsverksamheten

---

¹ Bosman- domen, punkt 100.

² Punkt 137.

³ Punkt 127.

⁴ Punkt 56 och följande.

⁵ Punkt 69.

och verksamheten för minoritetsgrupper inom idrott och samhälle; påpekar än en gång behovet av särskild samordning av vissa särdrag hos amatöridrotten,

3. anser att dessa verksamhetsformer förtjänar ökat stöd och uppmanar kommissionen att undersöka hur detta stöd kan ges på ett mera effektivt sätt och på bredare basis på europeisk nivå,
4. hälsar med tillfredsställelse att kommissionen i Helsingforsrapporten visat sig beredd att framlägga stöd-, samordnings- och tolkningsåtgärder på gemenskapsnivå för att ge idrotten och dess typiska funktioner inom undervisning och samhälle en starkare rättslig förankring,
5. noterar att den professionella idrotten och dess marknadsföring är en miljardindustri, men noterar dessutom att idrotten, till och med i sina kommersiella former har vissa särdrag som klart har erkänts av Europeiska gemenskapernas domstol; bekräftar i enlighet med detta att tillämpningen av konkurrensrätten och bestämmelserna om de fyra rättigheterna på idrottens ekonomiska aspekter (på vilka de skall tillämpas till fullo) måste medge en tolkning utgående från idrottsorganisationernas särdrag, varvid organisationerna i sin tur måste inse att de förutom renodlat affärsmässiga principer också skall följa principer om demokratisk ansvarsskyldighet,
6. varnar för de stora skillnader som kan uppstå, dels mellan elitidrotten och mindre idrottsföreningar, dels mellan professionell idrott och amatöridrott; påpekar att det i bäggedera fallen gäller att det ena förutsätter det andra och att det därför måste tillses att det ömsesidiga stödet i vardera fallet kommer att fortsätta,
7. tar det för givet att kommissionen erkänner de principer som ställts upp i Bosman-domen som klart vedertagna; uppmanar därför kommissionen att stödja solidaritetsfrämjande strukturer för självstyre inom idrotten och bidra till att i lika hög grad uppmuntra träning och utveckling av spelare inom smärre lokala föreningar som inom stora internationellt erkända föreningar och erinrar kommissionen om att sådana strukturer och mål är fullt förenliga med domstolens åsikt i fallet Bosman,
8. slår fast att idrottens organisations- och uttagningsregler inte är i fara efter Deliège-domen ¹,
9. uppmanar kommissionen att med största noggrannhet och under strikt iakttagelse av bestämmelserna i fördraget utreda varje enskilt fall av sådan praxis som skulle kunna undantas från konkurrensreglerna; välkomnar kommissionens vilja att vidta åtgärder för samordning och tolkning, både för att skapa ökad rättssäkerhet för idrotten och för att främja idrottens utveckling på gräsrotsnivå; dessa åtgärder kommer också att skapa lika möjligheter och på det sättet bidra till en sund utveckling av olika idrottsgrenar i Europa,
10. insisterar på att konsumenterna skall tillförsäkras en skälig andel av den vinst som kan uppstå och framför allt att medborgarna i Europa inte skall fråntas möjligheten att se viktiga idrottsevenemang direktsända i public service-TV eller via andra kanaler vilkas utsändningar inte är avgiftsbelagda för konsumenterna; uppmanar därför kommissionen att ställa sig positiv till allt som bidrar till att denna målsättning kan förverkligas och, i

---

¹ Dom av den 11 april 2000 i mål C-51/96.

enlighet med artikel 81.3 i EG-fördraget, möjliggöra vissa undantag från konkurrensreglerna,

11. bekräftar sin uppmaning ¹ till varje medlemsstat att utnyttja den möjlighet som erbjuds i artikel 3a i direktivet "Television utan gränser" om att vidta åtgärder för att säkerställa att inte exklusiva rättigheter utnyttjas för att sända evenemang av betydande samhällligt intresse på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten utestängs från möjligheten att följa dem,
12. upprepar ² den uppmaning det riktat till kommissionen att utreda de olika bestämmelserna om offentligt stöd till professionella idrottsorganisationer och att verka för insyn i den ekonomiska situationen för de professionella idrottsorganisationerna,
13. erkänner Europeiska gemenskapernas ram för idrott, men uppmanar samtidigt kommissionen att i enlighet med andan i förklaring 29 i bilagan till Amsterdamfördraget vederbörligen beakta den nationella och regionala karaktären i idrottsstrukturerna samt den historiska tradition som idrotten har i Europa,
14. påminner idrottsorganisationerna och medlemsstaterna om att Europeiska unionen har som mål att tillhandahålla sina medborgare skydd inom områdena för frihet och säkerhet och uppmanar de ansvariga myndigheterna att öka samarbetet för att förhindra våld vid idrottsevenemang,
15. understryker vikten av att gemenskapen tar hänsyn till den självbestämmanderätt och den kompetens som de erkända idrottsorganisationerna har på nationell och internationell nivå när det gäller ledning och organisation av respektive idrottsgren.

---

¹ Se resolutionen av den 13 juni 1997 om Europeiska unionens roll på idrottens område, punkt 4.

² Se resolutionen av den 13 juni 1997 om Europeiska unionens roll på idrottens område, punkt 6 f.